

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Camre* til arbejdsministeren:

„Hvorledes vil ministeren sikre, at arbejdere kan tilkalde arbejdstilsynet for at afhjælpe farlige arbejdsforhold uden at risikere afskedigelse eller andre ubehageligheder?“

(Spm. nr. 10).

Skriftlig begrundelse.

I praksis er det ofte meget vanskeligt for arbejdere at få arbejdstilsynets hjælp til at afhjælpe farlige arbejdsforhold, uden at den arbejder, der rekvirerer arbejdstilsynets besøg, risikerer ubehageligheder fra arbejdsgiverens side.

Så vidt jeg kan se, er der kun én løsning, så længe arbejdstilsynet ikke er direkte undergivet fagbevægelsen, og denne består i, at arbejderne får mulighed for, skriftligt eller telefonisk, anonymt at rekvirere en inspektion fra arbejdstilsynet, samt at arbejdstilsynet dels får påbud om at følge sådanne anonyme rekvisitioner, dels får påbud om over for arbejdsgiveren at meddele, at besøget er et rutinebesøg, det vil sige, at arbejdstilsynet får forbud mod at oplyse, at besøget er rekvireret.

Denne fremgangsmåde er desværre ikke det ideelle, men sådan som forholdene er i øjeblikket, må den betragtes som en nødvendighed, hvis arbejderne trygt skal kunne kræve sikkerhedsbestemmelserne overholdt.

Formanden: På arbejdsministerens vegne vil spørgsmålet blive besvaret af boligministeren.

Camre: Lov om almindelig arbejderbeskyttelse siger i § 50, stk. 2, 3. og følgende punktum:

„Arbejderne eller deres tillidsmænd har fri adgang til at gøre anmeldelse til arbejdstilsynet om mangler eller uoverensstemmelser med loven i den virksomhed,

hvor de er beskæftiget, men mangelen eller uoverensstemmelsen bør dog i almindelighed først søges afhjulpet ved henvendelse til arbejdsgiveren eller dennes repræsentant. Sådant anmeldelse skal betragtes som strengt fortrolig, og den tilsynsførende må ikke over for arbejdsgiveren eller hans repræsentant tilkendegive, at et tilsynsbesøg foretages som følge af en indgået klage.“

Således skulle alt jo umiddelbart synes at være i den bedste orden, men flere aktuelle tilfælde, hvor arbejdsgivere har afskediget arbejdere, der har klaget over overtrædelse af arbejderbeskyttelseslovgivningen, viser, at det er vanskeligt på dette punkt at få loven til at fungere helt, som den burde. Hvis den citerede paragraf skal følges, skal arbejderne jo altså først søge mangelen afhjulpet ved henvendelse til arbejdsgiveren, og det sker selvfølgelig heldigvis i de fleste tilfælde, at dette løser problemet, men hvis arbejdsgiveren er mindre velvilligt indstillet, er det åbenbart, at en mislykket direkte henvendelse til arbejdsgiveren efterfulgt af et besøg af arbejdstilsynet er et meget klart signal om, at arbejderne har klaget til tilsynet.

Problemet er voksende, fordi arbejdstilsynets antal af uanmeldte besøg er faldende ifølge udtalelser fra tilsynets direktør ved Arbejdsmandsforbundets konference om arbejderbeskyttelse i foråret 1971, og samtidig stiger så antallet af rekvirerede besøg. Men tilsynets direktør gav udtryk for det uheldige heri ved at sige, at det var de artige børn, der rekvirerede tilsynets besøg; deraf kan man slutte, at de uartige ikke rekvirerer besøg, og det er altså dér, de store beskyttelsesproblemer ligger.

Derfor vil jeg med interesse imødesee, hvorledes det kan sikres, at arbejderne uden risiko for afskedigelse eller andre ubehageligheder kan tilkalde arbejdstilsynet.

Boligministeren (Helge Nielsen): Jeg kan helt bekræfte hr. Camres citat af lovens § 50 og skal understrege, at reglerne om, at ar-